

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel

Yitro 5785

In the merit of our soldiers and hostages

Shabbat Times
17:06 18:04

Issue 71

The last four aliyot in Parshat Yitro describe in great detail, the revelation of Hashem at Mount Sinai, where He forged a covenant with us by giving us the Torah, highlighted by the receiving of the Ten Commandments. The beginning of the Parsha deals with Moshe's father in law, Yitro, who

decided to become a Jew upon hearing of the miracles that Hashem did for the Jewish people. During Yitro's brief stay with Moshe and the people, he had a chance to offer Moshe advice on how to effectively govern and judge the people so that he would not wear himself out. Immediately after describing how Moshe implemented his father in law's advice, the Torah states that Moshe sent Yitro away and he returned to his home in Midyan. It is strange that the Torah doesn't tell us why Moshe sent Yitro away. If we look at this same episode described in Parshat Beha'alotcha, we find that Yitro chose to leave in order to go back to his home and family. Moshe pleaded with Yitro to stay with them as they were soon to enter the promised land of Israel. The Torah states that Yitro decided to return to his home and Rashi explains his intention was to bring his family into the folds of Judaism.

There is a dispute among the sages whether Yitro came to Moshe before the revelation at Mount Sinai or whether it was after.

It would seem from Rashi that Yitro came to Moshe before the events at Har Sinai, for the first Rashi on the Parsha states that Yitro came because he heard about Kriyat Yam Suf and the war with Amalek. Everyone agrees, however, that Yitro was present at Har Sinai when Moshe came down on Yom Kippur with the second set of tablets because it was the day after Yom Kippur when Yitro offered Moshe his advice as to how to judge the people.

This means that Yitro, although he may not have been present at the beginning of Har Sinai, was there for a good part of their continued stay there, as we know the people were at Har Sinai for just under a full year! If so, it is strange that the Torah makes it appear as if Yitro missed the entire event of Har Sinai! The Torah stresses that Yitro left to go back home. Only then, in the very next verse, does the Torah describe how the Jewish people arrived at the Mount Sinai where the entire revelation experience then unfolds.

Why would the Torah create a misleading picture that lends us to believe that Yitro missed the entire Har Sinai experience when in truth he did not?!

The answer, I believe, is that Yitro **did** miss the entire experience of Har Sinai. He may have been there physically, but he missed the *point* of Har Sinai. The point of Har Sinai was not to just receive a bunch of laws for which to live by - "The do's and don't's of life!" Rather, the point of Har Sinai was to forge a covenant, a relationship, with Hashem.

Hashem told Moshe, "If you will listen to My voice and keep My covenant, then you will be My chosen nation from all others, a kingdom of priests, a holy nation." Of course, to become a holy nation we needed to receive an instruction manual of do's and don't's.

These commandments however, are not an end to itself. Rather, they are the means to reach a relationship with Hashem. The only place to do this **fully** is in Eretz Yisrael.

The fact that Yitro, after experiencing Har Sinai, could go back to his non Jewish family in chutz laaretz, even if it was for the purpose of bringing his family closer to Judaism, demonstrated how Yitro missed the message of Har Sinai. He was so close, but in the end he missed the boat! And although Rashi in Baha'alotcha states that eventually Yitro's descendants came back to Eretz Yisrael, Yitro himself missed the boat.

A boy can wait in line for an hour to go on a roller coaster at Disneyland, but if he bows out at the last minute and doesn't ride it, then the fact that he was in line for the hour is irrelevant. We don't give him credit for being in proximity of the roller coaster, for there is no value in that.

True, Yitro was physically at Har Sinai for at least seven months, but the Torah makes it sound as if he was never there because there was little value in his being there if, in the end, he was unable to take the leap of faith of joining them on their journey to the promised land.

The Torah is teaching us an important lesson. We owe it to ourselves not to settle for second best. If living a life of Torah in Eretz Yisrael is the goal that the Torah has set for us, then we must strive to achieve it fully, for our very relationship with Hashem is at stake!

If the saying, "close, but no cigar" can be used in mundane matters, it is certainly appropriate to apply it to our spiritual goals and dreams as well!

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
 פרשת "יתרו" התשפ"ה

זמני השבת

17:06 18:04

גליון 71

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבת יגל שליט"א לשאלות 0584810910

שאלה:

כעת שהחורף הגיע ועונת הסקי נפתחה, אנו רוצים לצאת לחופשת סקי ומצאנו בהרי שווייץ מלון כשר למהדרין והאזור כולו מתחם בערוב כשר למהדרין אף הוא.

האם מבחינה הלכתית מותר לגלוש באתר הזה בסקי בשבת?

תשובה: גלישת סקי בשבת אינה ראויה ואף צד חשש איסור יש בדבר.

ביאור: נראה שבגלישת סקי בהכרח ישנם פעולות שעל ידם אנו מרסקים שלג (כגון ע"י מוטות היד, וע"י המגלשיים בעת סיבוב) ומבואר בהלכה שאסור (מדברי חכמים) לרסק שלג וברד בשבת,

ואף שבנידון דין הוא לא מתכוין, ואם כן הוי 'פסיק רישא דלא איכפת ליה באיסור דרבנן', ועוד כמה סברות להיתר, מכל מקום נראה שיש להחמיר, וזאת על פי דברי הט"ז שרק בדבר שאי אפשר אחרת (הוא מדבר על הטלת מי רגלים על השלג) שכל הארץ מלאה שלג, אכן יש להתיר, אבל בנידון דין שאין חובה לגלוש בשלג להנאה בשבת – יש להחמיר.

עוד נראה שגלישת סקי בשבת אינה ראויה לכבוד השבת, והוי גם עובדין דחול, כמו שמצינו בדברי הפוסקים לגבי נסיעה על אופניים בשבת שהסכמת הפוסקים לאסור מכמה טעמים וביניהם: עובדין דחול, ושמא יצא חוץ לתחום וחוץ לערוב, וטעמים אלו שייכים גם בגלישת סקי.

כל זה בענין פעולת הגלישה עצמה, ונראה שבכל מקרה אי אפשר לעשות סקי בלי שאר חילולי שבת הכרוכים בדבר (גם אם התגברנו על בעיית העירוב – וגם זה לא פשוט כלל ועיקר ואין כאן מקום להאריך) ולכן אין זה שייך כמעט למעשה.

שאלה: האם מותר להוסיף פלח לימון לכוס תה בשבת?

תשובה: אחת מל"ט מלאכות שבת היא מלאכת 'מבשל', ולכן אי אפשר להוסיף פלח לימון לתוך מים חמים שנמצאים בתוך 'כלי ראשון' שהרי כלי ראשון מבשל גם אם אינו עומד על האש.

אולם בדרך כלל כוס התה שלנו היא לפחות 'כלי שני' שהרי המיחם הוא כלי ראשון ומהמיחם מעבירים לכוס, ולשם רוצים להכניס את פלח הלימון.

והנה כלל בדינו שכלי שני אין בכוחו לבשל (גם אם המים בתוכו ממש חמים) אולם יש מאכלים מסוימים שהם בגדר 'קלי הבישול' שמתבשלים אף בכלי שני. והנה בגמרא יש כמה דוגמאות לכמה סוגי מאכלים שהם בגדר 'קלי הבישול' וכן יש מספר דוגמאות למאכלים שהם בוודאי לא 'קלי הבישול',

למה הקדושה נעלמה?

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

חלק מרכזי בהכנה לפני מתן תורה, הוא המיקום שעליו ניתנה התורה - 'הר סיני'. "וַיֵּן שָׁם וַיֵּרָא לְעֵינֵי הָעָם וַיִּשְׁמְעוּ וַיִּתְּנוּ אָזְנוֹתָם וַיִּתְּנוּ אֵת הָעֵם שֶׁלֹּא יִתְקַרְבוּ לָהֶר. וְחַז"ל במדרש מבארים גם מדוע ה' בחר לתת את התורה דווקא על ההר הזה (עי' בראשית רבה צט). ממש עניין שלם מ'הר סיני'.

אבל דבר מדהים - מיד לאחר מעמד הר סיני, הקדושה פרחה לה. וכרגע זה הר סתם ללא שום משמעות - "בְּמִשְׁךְ הַיָּבֹל הִמָּה יַעֲלֶה בְּהָרָה". ופירש רש"י בְּשִׁמְשׁוֹ הַיָּבֹל קוֹל אֶרֶץ, הוא סימן סלוק שְׂכִינָה וְהַפְסַקַת הַקּוֹל, וְכִיּוֹן שֶׁאֵפְסֵתְלָהּ, הֵם רִשְׁאֵין לַעֲלוֹת (שמות יט, יג). לא שאנחנו יודעים איפה ההר הזה, אבל לו ידענו - אין בו שום קדושה. כלומר הר חשוב מאוד שאירע עליו את אחד מהאירועים הכי חשובים - היום אין לנו בכלל מושג היכן הוא, ואין בו שום קדושה.

לעומת 'הר סיני' יש את 'הר המוריה'. גם עליו היה מעמד עצום - 'עקידת יצחק'. והנה זה פלא מופלא, הר זה קדושתו נשגבת עד היום, ועליו נבנה בית המקדש, ועד היום יהודים באים ומתפללים בו כי קדושתו נשארה בכל תוקף ואפילו שעברו אלפי שנים.

וחובה להבין כיצד יתכן פער כל כך גדול בין שני ההרים?

שעל ההר שהתורה ניתנה עליו - היום הוא חסר משמעות, ועל ההר שהיה עליו 'עקידת יצחק' - הקדושה שלו משאירה קדושה לדורות?

שמעתי מהרה"ג הרב חזקיהו יוסף מישקובסקי שליט"א לבאר:

מתן תורה כשמו כן הוא, 'מתנה'. נכון, עם ישראל הכין את עצמו וקידש את עצמו, אבל בסופו של דבר התורה ניתנה במתנה [עיין בפרש"י לא יח].

לעומת זאת בהר המוריה לא היו מתנות. היה סיפור מרטיט על אב זקן שהולך לשחוט את בנו בציווי ה', היה סיפור על בחור צעיר בן ארבעים שיוזע שהוא הולך להיות הקרבן - ובכל זאת הולך בשמחה לקיים רצון ה'. ליצחק ולאברהם היו הרבה תמיהות והרבה שאלות, מאה שנות ציפייה וים של כאב. ואת כל זה הם הזיזו הצידה והלכו לעשות את מה שה' אמר להם - במסירות נפש.

מעשה של מסירות נפש משאיר רושם לנצח.

התורה מלמדת אותנו מסר עצום, לפעמים לאדם יש רגעים של "אתה הראת לדעת כי ה' הוא אלוקים", והנשמה מאירה והוא מבין מהי הדרך ומהי האמת. אבל זה מתנה! קח בחשבון שמחה יכול להיות שלא יישאר מזה כלום! מה שבא בקלות, הולך בקלות! במשך היובל - המה יעלו בהר. אבל מה שכן נשאר זה מה שעבדת עליו, מה שהשקעת בו. את זה אתה קונה, וזה משאיר רושם לנצח.